

Nad mantinely duní

Třetí a poslední výlet do světa, kde hokej a pop music jedno jsou, povede hlavně do let nedávno minulých. Naposledy jsme probírali, jak se hokejová témata objevovala v textech domácích zpěváků a zpěvůli. Těž jsme přiložili ucho k chrchlavým reproduktorům na stadionech a vyslechli, co se z nich svého času linulo. Z některých písní, které atakovaly naše uši, se stávaly jakési neoficiální hymny celků. Dnes pohovoříme o skutečných hymnách.

Situace se začala měnit v polovině devadesátých let: těžko říci, komu v této oblasti přísluší primát. Možná Vsetín, kterému vizovičtí folkrockeři Fleret vynalezli hymnu už v roce 1995. Její autor Zdeněk Hrachový v nedávno vydané knize o historii skupiny tvrdí, že autorství hymny a z toho vyplývající popularita mu vynášejí nemalé

„Jsem to já, a ploskaně se slivozvíci, které rotují v nekonečném koloběhu, najednou jdou všechny přese mě. Zajít na hokej pro mě znamená odčůžet nohama napřed.“

VÝZNAČNÍ RODÁCI

V průběhu dalších let se podobnými písněmi vybavila většina extraligových celků (výjimkou ovšem nejsou ani týmy z nižších soutěží).

Uhrnem lze říci, že se vesměs nejedná

o „význační rodáci“. To je třeba případ zlínské *Benami dac*, písně z dílny osvědčeného Fleretu: p. Hrachový v tomto směru dokázal, že rozhodně není úzkoprsý příznivec jednoho klubu. Zda-li ze zlínského kolbiště také odchází nohama napřed, není známo (nová situace stran sponzora klubu

ovšem z hymny nejspíše učiní archiválii. Co takhle oslovit Ivana Mládka k remake jeho klasického kusu *Medvědi nevědí?*).

Rečené se též týká výsledku spolupráce někdejšího kladenského tria rychlého nasazení Krulíš-Zajíc-Zidlický s tavním bandem *Taurus II.* (1997) nebo hymny Litvínova, spáchané v roce 1996 Leškem Semelkou. Regionální varianta hesla „musíme si pomáhat“ platí i pro severní Moravu, i když ne tak docela. Vítkovický celek obhospodařila agentura *Petarda Promotion*, stojící za trineckým festivalem *Noc plná hvězd*. U Ocelářů sáhli po Jaromíru Nohavicovi, pročitěném to pěvci státních hymen na ledě Vítkovic.

Jarek Nohavica zůstal věrný kořenům, i když někdy neví, zda se dát na stranu Trince či Vítkovic. Pro jeden klub složil hymnu, na ledě druhého vystoupil takřka ve státních službách.

ZNÁMÉ FIRMY A TI OSTATNÍ

Další okruh hymnotvorců zahrnuje 'známé firmy'. To je specifikum celků pražských: *Sparta* jako jedna z prvních sáhla po sladkém hochu metalové minulosti Ladislavu Křížkovi, slávisty zase - poté, co fanoušci v sezóně 1999-00 dosáhli za pomoci petiční akce stažení hymny z tvůrčí dílny protřelého Michala Davida - obšťastnil klub svým dílkem 'mistr basů' Karel Vágnér s nedávno zesnulým textařem Zdeňkem Borovcem.

Za třetí, 'ti ostatní': neznámý autor pardubické *Dynamo*, důvtipně užívající prvků rapu, chodští milovníci alkoholo-

díl třetí

lických nápojů. Zvláštní škola, kteří vybavili plzeňskou *Keramikou* - a další a další.

A last but not least: už nějaký pátek má svou znělku i celá ligová soutěž. Jak příznivci skupiny *Tři sestry* jistě vědí, nebyla složena přímo pro potřeby soutěže. Veselá odrhovačka *Přidnoška*, která otvírala jejich třetí album *Švédská trojka* z roku 1993, získala jen jiný hudební kabát a upravený text. V této souvislosti je možná pikantní, že frontman souboru Lou Fanánek Hagen na počátku devadesátých let spáchal text *Branky body sekundy* (Tři sestry jej nikdy nenatočily), v němž dal najevo své opovržení kolektivními sporty. A o hokejových spádech svého kolegy ing. Magora, šéfa *Tři Sester* (horujícího pro vše spartánské) měl svého času neméně pohrdavá slova: „Přijdu k němu, tužený sedí doma s kostěnejma brýlemi metr od televize a řve gól.“

Jak vidno, někdy stojí za to se přemoci.

MOUČNÍK: RARITA Z PODZEMÍ

Řekli jsme si, že česká spojení mezi hokejem a populární hudbou jsou spíš chudobná. Přesto můžeme i zde nabídnout artefakt s visačkou 'Czech Made', který je i v celosvětovém měřítku nejspíš naprostým originálem.

V dubnu 1979 Milan Hlavsa, mozek legendární undergroundové skupiny *Plastic People Of The Universe*, složil 'hudebně-hokejovou eroiku' *Phil Esposito*, v níž sverázným způsobem oslavil jednoho z nevýznamnějších hokejistů své doby (který navíc nosil na dresu číslo 77, díky čemuž požíval velké sympatie u sportovně založených signatářů *Charty 77* z okruhu PPU).

Plastic People of the Universe v čele s Mejlou Hlavsou a Jiřím Kabešem (v pozadí) si oblibili kanadského útočníka Phila Esposita. Chartisty z řad členů legendárního undergroundového tělesa zaujal i číslem 77.

LIBERECKÁ ŠEDÁ EMINENCE

Některá domácí spojení mezi hokejem a rock'n'rollem jsou opravdu z rodu „těžko uvěřitelných příběhů“. Kolik znalců liberecké rockové scény 90. let ví, že u jejich kořenů stál hráč NHL? A přeci tomu tak je: když se na počátku uplynulého desetiletí začal do rodného kraje z emigrace pravidelně vracet Jan Ludvig, bývalý útočník *New Jersey Devils* a *Buffalo Sabres*. „Koupil hospodu *Růžový palouček*, kterou předtím vlastnil Ivan Hlinka, z čirého sentimentu, protože jsme tam zamlada jezdili na zábavy. Byla to vlastně první stálá hudební scéna v Liberci. Taký zaštiťoval akci *Summer Jam Party*. A už před revolucí posílal první kombi, první kytary.“ (Martin Červinka, bývalý Ludvigův spolužák, šéf liberecké kulturní skupiny *Solomon Bob* a pozdější „Lovec Lunetiků“). Na druhou stranu - pro toho, kdo kdy viděl Ludviga na nějakém letním festivalu hrát Jimiho Hendrixe, asi nebude příliš překvapen. Kytaru dokonce drží nalevo, stejně jako on...

Frontman Lou Fanánek Hagen nepatří na rozdíl od šéfa *Tři sestry* ing. Magora mezi příznivce kolektivních sportů, ale někdy se vyplácí přemoci a sesmolit třeba text pro znělku Český Telecom extraligy.

komplikace. „Je pro mě strašně nebezpečné zajít na hokej někam, kde hraje Vsetín. Zpravovala si někdo všimne šátku na mě blavě, zjistí, že

o žádná jiskřivá dílka, začasťe s pěkně kostrbatými texty. Svůj účel ovšem plní. Jejich autoři a interpreti bývají trojí povahy.

Sladký hoch s metalovou minulostí Lída Křížek

Libreta k skladbě se ujal básník Eugen Briekcius - a zasvěcení již jistě tuší, v čem spočívá její specifikum. Celý kus, sestávající z reportáže z hokejového zápasu a oslavné písně na Espositovo umění, je totiž zkomponován v ryzí latině. Popis hříště a základních hokejových pravidel plus komentář k Espositově akci, končící samozřejmě vstelením gólu, má v jazyce Ciceronově nevšední kouzlo: zájemci jej naleznou na osmém dílu sebraných nahrávek *Plastic People Of The Universe Kolejnice duní*.

A to byla taková pěkná tečka za tím našim povídáním.